

[Niels Hølvæg Petersen.]

suppleringsbehøvet; i forvejen dækker Danmark en betydelig del af dette behov, men der kan nås mere endnu. Danmark har som noget ganske naturligt fremhævet og må som noget naturligt fremhæve, at dækning af suppleringsbehøvet må ske til det prisniveau, der er gældende i det enkelte nordiske land. Om dette er der ikke enighed, men der er dog enighed så vidt, at man har kunnet enes om, at afsætningen til dækning af suppleringsbehøvet må ske til rimelige priser, hvilke senere nærmere skal fastlægges.

Det er i det længere perspektiv, uenigheden allerede har vist sig størst, og ikke mindst på baggrund af EFTA-erfaringerne er det forståeligt — og jeg tror, det vil blive opfattet som forståeligt — at det fra dansk side siges, at det længere sigte i den nordiske samhandel med landbrugsvarer må klargøres, inden en endelig stilling kan tages til de øvrige stridspunkter.

Når den danske regering må fremhæve dette, er det selvfølgelig delvis, fordi det er en dansk interesse, men det er også økonomisk velunderbygget for Norden som helhed. Selv med særlig hensyntagen til geografiske og klimatiske forskelligheder, som er noget naturligt og uomgængeligt; er det økonomisk fordelagtigt for Norden som helhed, at der også på landbrugsområdet opnås en bedre arbejdsdeling på længere sigt. De kortsigtede løsninger skulle vel kunne findes, men det er med hensyn til det længere sigte, at Danmark må have klarhed over, om der i de øvrige nordiske lande er vilje til en større grad af gensidighed vedrørende landbrugsvarerne.

Fiskerispørgsmålet har jo en særlig dansk-norsk interesse. Om dette skal jeg ikke sige andet, end at det fra dansk side er sagt — og det synes rigtigt — at man er villig til at tage de særlige norske forslag som udgangspunkt i de videre drøftelser, men det skal vel heller ikke skjules, at der fra dansk side er særlige problemer, hvis de systemer, der skal bygges op, bliver for

sindrige; det danske fiskerierhverv har jo klaret sig med ganske frie vilkår.

Om landbrugsproblemerne kan det vel sammenfattende siges, at der er ingen i Danmark, der kræver eller venter eller tror, at de øvrige nordiske lande fuldgyldigt kan løse det danske landbrugs afsætningsproblemer. Disse problemer afspejler de alvorlige landbrugspolitiske problemer, som man har i hele Vesteuropa, og som for nylig er vist ved den såkaldte Mansholtplan, som jeg ikke skal kommentere, men som jo viser, at der heller ingen grund er til at vente, at et dansk medlemskab af fællesmarkedet ville løse det danske landbrugs afsætningsproblem. Mansholtplanen forudser lavere priser, mindre produktion og færre producentenheder inden for fællesmarkedet og giver således ikke noget godt fundament for tale om store gevinster for dansk landbrug ved tilslutning til fællesmarkedet.

Vedrørende kapitalbevægelserne er der på embedsmandsplan opnået betydelige fremskridt. En frigørelse af de direkte investeringer og liberaliseringen af handelskreditter nævnes som områder, hvor der er enighed, ligesom der er enighed om, at en eventuel nordisk investeringsbank skal kunne foretage emissioner i alle lande. Investeringsbanken skal drives på bankmæssigt grundlag og have til formål at yde lån og garantier til projekter af særlig nordisk interesse. Der tænkes videre opbygget fonde, en almindelig fond, landbrugsfond og en fiskerifond, men om samtlige disse spørgsmål gælder det, at den nærmere udformning henstår til fortsat forhandling.

De her nævnte spørgsmål tiltvinger sig naturligvis betydelig interesse, disse stridspunkter; men det skulle nødtigt føre til, at det overses, at embedsmandsrapporten kommer ind på en lang række andre spørgsmål, hvor der umiddelbart synes at være store gevinster at hente for hvert enkelt nordisk land, og hvor der heller ikke umiddelbart er uenighed imellem de nordiske lande. Det gælder områder som forskning og uddannelse, energipolitikken, atomspørgsmålene,